

τία απέβαλον ἤδη τοὺς τίτλους των καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐμπορικὸν στάδιον;“

Ἀλλὰ τῶρα πρώτην φοράν διείδεν ὁ Φρέβεν τὸ φοβερὸν τοῦτο μυστήριον τῆς οἰκογενείας τοῦ φίλου του καὶ εἶπε καθ' ἑαυτόν. „Λοιπὸν εὐρίσκομαι εἰς οἶκον δυστυχίας καὶ ἔχω ἐνώπιόν μου δυστυχῆς συνοικέσιον! Λοιπὸν οὐχὶ ἐξ ἔρωτος, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης ὑπανδρεύθη ἡ ταλαίπωρος κόρη, διότι ἦτο μόνη ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ὁ Φάλδνερ, τὸν ξεῦρω δά, τὴν ἐπῆρε, διότι ἦτον ὠραία καὶ κατάλληλος πρὸς ἐπίδειξιν. Κακόμοιρη γυναῖκα! Καὶ ὁ ἀπάνθρωπος τὴν μέμφεται διὰ τὴν ἀτυχίαν της καὶ τὴν κάμνη νὰ συναισθάνεται πάντοτε ὅ,τι ὀφείλει πρὸς αὐτόν.“ Μικτὸν αἰσθημα ἀποστροφῆς κατὰ τοῦ φίλου του καὶ οἴκτου πρὸς τὴν ὠραίαν καὶ δυστυχῆ γυναῖκα εἴλκυεν αὐτὸν πρὸς ταύτην, καὶ κατέβαλλεν ἤδη ὁ Φρέβεν ὅλας τὰς δυνάμεις του ὅπως ἐμπνεύσῃ αὐτῇ θάρρος καὶ ἐμπιστοσύνην. Εἶπε δὲ τέλος ψιθυρίζων: „Τότε κάμετε ὡςὰν νὰ μὴ ἐλέγχθησαν αὐτά, ὅσα εἶπομεν. Βλέπω ὅτι πολὺ Σᾶς ἐλύπησαν. Τί ὠφελεῖ νὰ τὰ μάθῃ ὁ Φάλδνερ; Ἄς κρύψωμεν λοιπὸν ἀπὸ αὐτὸν τὰς ἀνοήτους εἰκασίας μου, ἀφοῦ εἰς οὐδὲν καλὸν θὰ συντελέσωσιν ἀνακοινοῦμεναι αὐτῷ . . .“

Ἐκθαμβος ἠτένισε πρὸς αὐτὸν ἡ Ἰωσηφίνα· τὰ δάκρυά της ἀπεσβέσθησαν εἰς τοὺς ἀνοιχθέντας ὀφθαλμούς της καὶ ὁ Φρέβεν ἐνόμισεν, ὅτι διείδεν εἰς τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου της ἐν εἶδος ὑπερηφανείας. „Κύριέ μου“, εἶπε καὶ ὑψήλωσεν ὀλίγον κινήθεισα ἀπὸ τῆς θέσεώς της, „δὲν ἤμπορῶ νὰ πιστεύσω ὅτι λέγετε τοῦτο σπουδαίως, πρέπει ὅμως Ὑμεῖς νὰ ἦσθε πεπεισμένοι, ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ βαρῶνου Φάλδνερ δὲν δύναται νὰ ἔχῃ κανὲν μυστικὸν μαζὶ Σας, χωρὶς νὰ τὸ ξεῦρῃ καὶ ὁ σύζυγός της!“

Ταῦτα λέγουσα ἀπώθησε ὀλίγον ἀποτόμως τὸ πρὸ αὐτῆς κύπελλον τοῦ τσιγῆ, ἐσηκώθη καὶ μικρὸν ὑποκλιθεῖσα ἐγκατέλειψε τὸν ἐκπληκτὸν ξένον. Ὁ Φρέβεν κατ' ἀρχὰς ἠθέλησε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ καὶ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην δι' ὅ,τι ἔκαμεν, ἀλλ' ἐκείνη ἔγεινεν εὐθὺς ἀφαντος διὰ τῆς θύρας, πρὶν αὐτὸς συνελθῆ καὶ πεταχθῆ ἀπὸ τὴν θέσιν του. — Ἄδμημονῶν κατήλθεν εἰς τὸν κήπον· δὲν ἤξευρεν ἂν ἔπρεπε νὰ ἐπιπλήξῃ τὸν ἑαυτὸν του ἢ νὰ αἰτιαθῆ τὴν εὐαισθησίαν τῆς γυναικὸς, τὴν ὁποίαν εὗρισκε τῶρα τοῦλάχιστον λίαν

ὑπερβολικὴν. Ἐν τούτοις, ὡς συνήθως συμβαίνει εἰς παρομοίας περιστάσεις, ἐψυχράνθη ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ αἷμα του καὶ τὸ πνεῦμά του ἠσύχασε καὶ ἔπαυσε νὰ σκέπτηται δι' αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἀλλὰ πάντοτε εὗρισκέ τι δικαιολογούν τὴν Ἰωσηφίναν. „Αὐτή, καλέ, δὲν πρέπει νὰ τὸν ἠγάπησέ ποτε!“ Ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Φρέβεν. „Καὶ οὐδεμίαν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὴν μεταχειρίζεται σκαιῶς καὶ ὅτι περισσότερον δεικνύεται πρὸς αὐτὴν ὡς κύριος ἢ ὡς σύζυγος. Συνεινῆθη, ὡς παρετήρησα, ὅταν ὠμίλουν περὶ ὑψηλοτέρων τινῶν τοῦ βίου ἀπολαύσεων, καὶ εἶδον πῶς ἐτρόμαξεν, ὅταν ἐνόησεν ὅτι δὲν διέφυγον τὴν προσοχὴν μου οἱ περὶ τῆς ἰδίας δυστυχίας ὑπαινιγμοὶ της. Εἶχε βέβαια δίκαιον μεταμεληθεῖσα, διότι ἐπρόδωκε τὴν ἔλλειψιν πάσης εὐτυχίας εἰς ἓνα φίλον τοῦ συζύγου της. Καὶ ὅταν ἐγὼ κατόπιν ἐξετάθην τόσον πολὺ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ζητήματος καὶ μετὰ τινος βεβαιότητος ὠμίλησα περὶ τῆς καταγωγῆς της, θίξας πιθανῶς καὶ χορδὴν, ἐν οὐδεὶς μέχρι τοῦδε ἔφασκε, δὲν εἶχε δίκαιον ἐπίσης νὰ παραφερθῆ; Καὶ ἀφοῦ ἐξέφρασεν αὐτὴ τὴν ὑποψίαν καὶ τὴν συνήθη τοῦ βαρῶνου ἀμφιβολίαν, δὲν ἐφαίνετο περίφοβος καὶ στενοχωρημένη, καὶ πῶς πάλιν ἐγὼ νὰ τολμήσω νὰ προτείνω τὴν ἀποσιώπησιν τοῦ πράγματος πρὸς τὸν μόνον αὐτῆς φίλον, τὸν σύζυγόν της; Ὡς πρὸς τοῦτο εἶχε πολὺ δίκαιον νὰ φοβῆται, διότι τοιοῦτο μυστικὸν ἐδέσμευεν αὐτὴν ἀπέναντι ἐμοῦ. Φαίνεται ὅτι ἡ πρότασίς μου ἦτον ὀλίγον παράδοξος καὶ ἀδιάκριτος. „Καὶ οὕτω ὁ Φρέβεν διὰ τῶν σκέψεων τούτων κατήνησε νὰ δικαιώσῃ τὴν γυναῖκα τοῦ φίλου του ὅποδιδων τὴν ἐπιφυλακτικὴν διαγωγὴν της εἰς τὸν εὐγενῆ ὄντως χαρακτῆρά της. Διότι ἦτον ἄξιον ἀπορίας πῶς μὲν εἰκοσαετῆς κόρη κατάρθου νὰ συνενῶ τόσα ὁμοῦ προσόντα, ἰσχὺν ἀφ' ἐνὸς χαρακτῆρος καὶ στόχασιν, ἀσυνήθη πνευματικὴν μόρφωσιν καὶ ὅλα ταῦτα ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ καθ' ἡμᾶς κοινωνικοῦ βίου. Συνησθάνετο, καὶ τοῦτο πρώτην φοράν κατὰ τὸν βίον του, ὅτι πράγματι αἱ γυναῖκες ἔχουσι λεπτότητά τινα καὶ εὐφυΐαν καὶ δύναμιν καὶ ὑπεροχὴν, ἐνὶ λόγῳ μυστηριώδη τινὰ ἰδιοφυΐαν, ἣν οὐδ' οἱ μᾶλλον ὑπερήφανοι καὶ σπουδαιότεροι ἄνδρες ἔχουσι.

[Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.]

(ἔπειτα συνέχεια.)

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ.

Δὲν ἔντροποι καὶ ὀλοῦ νὰ τὸ πῶ
Πῶς δίχως νὰ ἐλπίζω σ' ἀγαπῶ
Καὶ πῶς πονῶ καὶ χάνομαι γιὰ σένα.
Δὲν τῶχει ὁ στρατιώτης γιὰ ἔντροπή
Τὰ στήθη του νὰ δείξῃ καὶ νὰ πῆ
Πῶς εἶν' ἀπὸ τὴ μάχη πληγωμένα.

Τιμὴ 'ς ἐκεῖνον, ὅπου πληγωθῆ
Ἄπ' τοῦ ἐχθροῦ τὸ βόλι ἢ τὸ σπαθὶ
Γιὰ τὴν καλή, γιὰ τὴ γλυκειὰ πατρίδα!
Τιμὴ 'ς ἐκεῖνον, ὅπου μιὰ ματιὰ
Τ' ἀνοίγει ἔστην καρδιὰ λαβωματιὰ,
Κι' ὅπου ἀγαπᾷ χωρὶς καμμιά ἐλπίδα.

Εἰς τὸ λεγκῶμα Ρωσσιῶος Κυρίας.

Ἡ καρδιὰ πρέπει νὰ πάθῃ,
Νὰ φαγίσῃ, νὰ τριφτῆ . . .
Δὲν πονεῖ γιὰ ξένα πάθῃ,
Ἄν δὲν ἔπαθε κι' αὐτή.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.